

1) Ὑποστηρίζω, ὑπερείδω τι διὰ στύλου κλονιζόμενον ἢ ἐτοιμόρροπον Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) Χίος κ. ἀ. : Ἐλάττει νὰ ἔντισι' λώσουμι τοὺ ταράτσι' μὴν κάμν' τσ' δὲ καὶ μᾶς πιάσθ' σὰν τσακανίδα Στρόπον. Τῇ διστύλωσα τὴν ἔλαια Σαρεκκλ. Ἀντιστύλωνσα τ' ν' κριββατῖνα μ' καὶ δὲν πέφτ' Αἰτωλ. Εἶν' ἀντί- λινόμενον καλὰ τοῦ κλῆμα, δὲν πέφτ' τὴν αὐτόθ. διστύλωσε τὸ δουβάρ' μὲ δουρέκια γιὰ νὰ μὴ πέσ' Σαρεκκλ. || Φρ. Τῇ διστύλωσα (ἐνν. τὴν κοιλίαν, ἥτοι φαγὼν ἐξωογονήθη) Σαρεκκλ. β) Μέσ. μεταφ. ζωογονῶ, ἐνδυναμώνω, ἐνισχύω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) : Ἐφαγα λίγο ψωμί καὶ διστυλώθη' κα Σαρεκκλ. Ἐφαγαμ' καὶ διστυλώσαμε' αὐτόθ. || Παροιμ.

Οὔλα ναι φάδια τοῦ κοιλιᾶς, μὰ τὸ ψωμί στημόνι,
καὶ τὸ παδέρ' μοι τὸ κρασί οὔλα τ' ἀδιστυλώνει

Σέλιν. 2) Ἐπὶ τῶν ποδῶν, διαστέλλω, ἀνοίγω αὐτούς, ὥστε νὰ στεκώμαι σταθερῶς, οἷον πρὸς ἐπίθεσιν, ἄμυναν, ἄρσιν βάρους, ὠθησιν κττ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. : Ἀντιστύλωνσ' τὰ πονδάρια σ' τὸν τοῖχον καὶ ζούμπα πέρα τοῦ μπαούλου Αἰτωλ. Ἀντιστύλωκα τὰ πονδάρια μου τσαὶ κρατήθηκα Κονίστρ. Κε ἀδιστυλώνοντας τὸ ἔνα του πόδι εἶχε καταφέρει νὰ τὴν ρίξῃ . . . πρὸς τὸ κρεββάτι Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Καὶ μέσ. στηρίζομαι που σταθερῶς διὰ τῶν ποδῶν ἢ τῆς ράχεως Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντιστυλώθηκα σ' τὸν τοῖχο τσαὶ δὲν ἔπεκα Κονίστρ. Γιὰ δὲ τὸν πῶς ἀδιστυλώθηκε! Ἄνδρ. Ἀντιστυλώθη' κα σ' τὸν βράχον μὲ τὰ πονδάρια μ' καὶ βαστάχκα Αἰτωλ. Τί στέκισι αὐτοῦ ἀντιστυλώνοντες! αὐτόθ.

άντισυνταγματάρχης ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *συνταγματάρχης*.

Ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ συνταγματάρχου, ὁ οἰονεὶ ἀντικαθιστῶν τὸν συνταγματάρχην ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντίσφακο τό, Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Γεωργ. Μελιγαλ.) ἀδίσφακο Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *σφάκα*.

1) Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀφέννημα Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Γεωργ. Μελιγαλ.) 2) Ὁ ὁπὸς τῆς πικροδάφνης Κύθηρ. : Εἶναι πικρό, ἀδίσφακο.

ἀντισώνω Πόντ. (Κερασ.) ἀδισώνω Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *σώνω*.

Ἀναπληρῶ τὸ ἐλλείπον, συμπληρώνω ἐνθ' ἀν. : Σοῦ ἔδωσα δέκα δραχμὲς καὶ σοῦ ἀδίσωσα αὐτὲς ποῦ χρωστοῦσες Λακων. Τ' ἀδίσωσαν τὰ προικιά αὐτόθ.

* **ἀντιανγῶ**, ἀδισανγῶ Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *ανγῶ*. Τὸ ἀδισανγῶ ἐκ τοῦ * ἀδισανγῶ - * ἀδισανγῶ.

Ἐλκω ἐξ ἀντιθέτου, ἀνθέλκω : Τοὺς ἀδισανγῶν τὸ δίχτυ (ἐπὶ ἀλιέων οἵτινες ἔλκοντες δίχτυον περιπλεχθὲν ὑποβρυχίως ἀνθέλκονται ὑπ' αὐτοῦ).

ἀντιτείνω Κύπρ. ἀδιστείνω Ἄνδρ. ἀντιτένω Λέρ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιτείνω.

Ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ἐνθ' ἀν. : Ἄμα τοῦ μιλῇ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἀδιστείνει Ἄνδρ. Μὲν μοῦ ἀντιτείνης Κύπρ.

* **ἀντιτηνάλλη** ἐπίρρ. ἀντιτηνάλλη Καπ. (Ἀραβάν.) *αντιτηνάλλ'* Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τῆς φρ. *την ἄλλη*, δι' ἣν ἰδ. ἄλλος 3.

Τὴν ἐπομένην τῆς μεθαύριον, ἀντιμεθαύριον.

ἀντιτρόχι τό, ἀμάρτ. ἀντρόχ' Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀντρόχιν Κύπρ. — Πλυσίδ. Τὰ φκίόρ. τῆς καρκ. 57

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *τροχός*. Ἡ ἀποβολὴ τῆς συλλαβῆς *τι* κατ' ἀνομοίωσιν. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 122 κέξ. Πβ. καὶ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 71

1) Τὸ πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης τιθέμενον ἀντέρεισμα, λίθος, ξύλον κττ., ὅπως συγκρατῆται αὕτη ἀκίνητος Κύπρ. : Βάλε ἀντρόχιν σ' τ' ἀμάξιν νὰ μὲν τρυλίσῃ.

β) Ὑπομόχλιον Μακεδ. (Βελβ.) γ) Μεταφ. ἐμπόδιον, πρόσκομμα Πλυσίδ. ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Τὸ εἰς τὸν ἔρωταν ἀντρόχια | δίχως μέσα νὰ βρεθοῦσιν
ἢ ἀγάπη ἰδέσθῃ ἐν' φτώχεια | πὼν ἀρκοῦν νὰ χωριστοῦσιν
(πὼν = ποῦ δέν). 2) Ὑποστήριγμα, στύλωμα Θεσσ. Συνών. ἀντισκάρει 2, ἀντιστύλι.

ἀντιτροχιάζω ἀμάρτ. ἀντροδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιτρόχι.

Προσαρμόζω, θέτω πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης ἀντιτρόχι : Ἄσμ.

Τ' ἀμάξι μου, Κυπριανέ, ἐν' ἔσ-σω ἀντροδιασμένον
(ἔσ-σω = μέσα).

ἀντίτυπα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίπτυα Κρήτ. ἀδίπτυας Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίτυπος.

Εἰς ἀντικατάστασιν, ἀντί : Μίλησε ἐοὺς ἀντίτυπά μου (ἀντ' ἐμοῦ). || Ἄσμ.

Βρίσκω τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα,
σκήπτω, φιλῶ τὴν κλειδωνιά ἀδίπτυας τοῦ κόρης.

ἀντίτυπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίπτυος Κρήτ. ἀντίτοπος Ἡπ. Λευκ. ἀντίτοπους Ἡπ. (Χουλιάρ.) ἀντίταφος Πελοπ. (Τρίκκ.) ἀντίτατας Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀντίτυπο τό, λόγ. κοιν. ἀντίτοπον Σκόπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίτυπος. Οἱ τύπ. ἀντίτοπος, ἀντίταφος καὶ ἀντίτατας κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ τόπος, τάφος καὶ τατᾶς (πατήρ). Ὁ τύπ. ἀδίπτυος κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τοῦ συμφώνου *τ* καὶ *π*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 179 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν. 3, 75. Ὁ τύπ. ἀντίτοπος καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 7926.

1) Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος Ἡπ. (Χουλιάρ. κ. ἀ.) Λευκ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) : Εἶναι ἀντίτοπος ὁ πατέρας του Λευκ. Αὐτὸς εἶναι ἀντίτοπους καὶ παραῖδιαιτος σὰν τοὺν μακαρίτ' τοὺν πατέρα μ' Χουλιάρ. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶν' ἀντίτοπος Νικολῆς Ἡπ. Μωρέ, κοντοῖ ταν τὸ ἔσκασε ὁ δεῖνα, ἀντίταφος ὁ πατέρας του Τρίκκ. Συνών. ἀντίκομμος, ἀντίσκασιος, ἀντίφτειαςσιος, ἀντιχάραχτος. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντίξομπλο, ἀντιπατέρας. 2) Κακός, δύσκολος, ἐνοχλητικὸς Ἡπ. : Ἀφῆσε τὸν τὸν ἀντίτοπο, μὴν τὸν πειράζῃς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀντίτοπος. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Θεαίτ. 156 Α «σκληροῦς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους». 3) Οὐδ., ἀντίγραφον Σκόπ. Συνών. ἀντίγραφο, ἀντισήκωμα 2. β) Ἐν τῶν πολλῶν ἐκτυπωθέντων σωμάτων οἰουδήποτε ἐγγράφου λόγ. κοιν. : Φρ. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀντίτυπο τοῦ πατέρα του (ἐπὶ τελείας ὁμοιότητος). 4) Οὐς., ἀντιπρόσωπος, ἀντικαταστάτης Κρήτ. : Ἀδίπτυος τοῦ ἀδερφοῦ ἔρθα. Κάτσε παδὰ ἀδίπτως μου ὥστο νὰ γαγεῖρω. Ἐγὼ δὲ πάω σ' τοῖς ἔλαις ἀδίπτως σοι (δὰ = θὰ). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ 7873 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸν μπάιλον τὸν ἔστειλε κ' ἐκεῖνον δέχονται τον, | νὰ τὸν κρατοῦν ἀντίτυπον ὥσαν νὰ ἦτον ὁ ρῆγας» καὶ Η 7926 «νὰ εἶναι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ σ' τὸν ρῆγαν»

κ' εἰς ἐσέναν | ὡς ὀφφικιάλον τοῦ ρηγὸς κι ἀντίτοπός του ποῦ εἶσαι». Συνών. ἀντιμούτσουνος, ἀντιπρόσωπος 1.

άντιφαίνομαι Πελοπν. (Βυτίν. Πύλ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀντιφαίνω.

Φαίνομαι ὀλίγον, διακρίνομαι: Δὲν ἀντιφαινόμενα, γιὰτὶ ἤμουν πολὺ μακριά. Δὲν ἀντιφαίνεται τὸ νησί. || Ἄσμ.

Φύσηξε βορρᾶς, μαῖστρο τρεμουντάνα,
κι ἀντισήκωσε τὸ μεσοφούστανό της
κι ἀντιφάνηκε τὸ ἄσπρο της ποδάρι.

άντιφανίζω ἀμάρτ. ἄφανίζω Σέριφ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. φανίζω.

1) Ἐμφανίζω, φανερώνω, ὑποδεικνύω: Θὰ μοῦ ἄφανε-
ρίση ὁ ἄγιος (θὰ μοῦ ὑποδείξει ὁ ἄγιος δι' ἐνυπνίου). 2)
Ἀπροσ. ἐπέρχεται μοι, διανοοῦμαι, σκέπτομαι: Μοῦ ἄφά-
νισε νὰ τοῦ δώκω δόλωμα (νὰ τὸν δωροκήσω). Σὲ μὲν
βδομάδα τοῦ ἄφάνισε, ἤθελε γεναῖκα.

άντιφάρμακο τό, ἀντιφάρμακον Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) ἀντιφάρμακο κοιν. ἀδιφάρμακο Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀάφάρμακον Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντιφάρμακον.

1) Ἀντίδοτον φάρμακον κατὰ τῆς δηλητηριάσεως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.): Παροιμ. Κάθε φαρ-
μάκι ἔχει καὶ τ' ἀντιφάρμακο (ὅτι παντὸς κακοῦ δύναται νὰ
εὐρεθῇ ἡ θεραπεία) Λακων. κ. ἀ. Συνών. ἀντίχολος 1.

2) Καθόλου, φάρμακον οἰονδήποτε κατὰ νόσου λόγ. κοιν.: Ἄσμ.

Δὲ βρῖσκετ' ἀντιφάρμακο 'ς τὴ μυστική πληγὴ μου,
μόνον ὁ Χάρως νὰ 'ρξη νὰ πάρη τὴν ψυχὴ μου

Ἰων. (Κρήν.)

άντιφεγγιά ἡ, Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 2 84 ΚΠαρορ. Ἀπὸ τῆ ζωῇ τοῦ δειλ. 45 — (Νουμᾶς 1910 σ. 197) κ. ἀ. ἀντ'φιγγιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιφέγγω.

Τὸ ἐξ ἀνακλάσεως φῶς ἐνθ' ἀν.: Μέσ' 'ς τ'ν ἀντ'φιγγιά
τήρα κι θὰ ἰδῆς ἓνα σῆ'λλι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὸ πρόσωπό
της τὸ φωτοῦσε ἡ ἀντιφεγγιά, τὰ μαλλιά της μένανε 'ς τὸν
ἥσκιο (Νουμᾶς ἐνθ' ἀν.) Σὰ γυαλὶ λαμποκοπάει καὶ σπιθου-
ρίζει χρυσαφένιες ἀντιφεγγῆς ΚΠαρορ. ἐνθ' ἀν. Ἐνα μικρὸ
φεγγάρι σιγὰ σιγὰ ἀνάβει κι αὐτό... καὶ ρίχνοντας χλομὲς
ἀντιφεγγῆς 'ς τὴ θάλασσα τὴν ἀσημώνει Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν.
Συνών. ἀντιηλιά 1, ἀντιφεγγίδα 1, ἀντιφέγγισμα, ἀπο-
φεγγιά.

άντιφεγγίδα ἡ, ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 64 ἀδιφεγγίδα Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιφέγγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Ἡ ἐξ ἀνακλάσεως ἀκτινοβολία παντὸς στιλπνοῦ πράγματος Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.:
'Αδιφεγγίδες ρίχνουν τὰ σκολαρίκια σου Κρήτ. Ἀντανακλοῦσαν
μαλακές, χλομὲς ἀντιφεγγίδες τοῦ καφενεῖου τὰ γυαλὰ ἀπόξω
ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κρεῖμα 'ς τὸν ἄσπρο σου λαιμὸ νὰ ρίχνῃ ἀδιφεγγίδες
κ' ἐγὼ νὰ ξημερώνωμαι ἀπάνω 'ς τὸ ἀστοιβίδες

Κρήτ.

Ὁδο λουστῆς καὶ χτενιστῆς, τρεῖς ἥλιοι πάν' ὁδρός σου
κι ἀδιφεγγίδες ρίχνουνε οἱ-ῖ-ἄκρες τῶ μαλλίῳ σου
αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιφεγγιά. 2) Εἰκὼν ἐξ
ἀνακλάσεως, εἰδωλον Θήρ.: Ἦτανε ἡ ἀδιφεγγίδα τῆς νῆας
μέσ' 'ς τὸ πηγάδι καὶ ἤλαβε τὸ νερὸ (ἐκ παραμυθ.)

άντιφεγγίζω Ἀθῆν. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Σίφν. κ. ἀ. ἀδιφεγγίζω Σέριφ. ἀδιφεγγίζω Κύνθ. ἀντιφεγγῶ ΜΜαλακάσ. Ἀσφὸδ. 98

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. φεγγίζω.

1) Ἐπὶ λεπτοῦ καὶ διαφανοῦς, ἀφίνω νὰ διέρχεται
ὀλίγον φῶς, διαφαίνω Ἀθῆν. κ. ἀ.: Αὐτὸς πάει καλεῖά του,
τ' ἀφτῖά του ἀντιφεγγίζουν. 2) Ἀφίνω νὰ διαφαίνεται τι
Ἀθῆν. κ. ἀ.: Δὲ φορᾶς τίποτα ἀπομέσα καὶ ἀντιφεγγίζεις (ἐπὶ
γυναικὸς φορούσης μόνον τὸ ἐξωτερικὸν φόρεμα καὶ οὕτω
ἐμφανίζούσης τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός της). 3) Ἀνακλῶ
τὸ φῶς, ἀκτινοβολῶ ἐξ ἀνακλάσεως Κρήτ.: Ξάνοιγε τὸ
δαχτυλίδι τῆς πῶς ἀδιφεγγίζει! Σὰν τὸ διαμάδι ἀδιφεγγίζει

4) Φέγγω, λάμπω Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — ΜΜα-
λακάσ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἦλσε μ' ἀδικόκκινε κι ἀδικοκκινάτε,
π' ἀδιφεγγίζεις δὲ θωρῶ τὴν ἡλιογεννημένη

Κρήτ. — Ποίημ.

Ἀντιφεγγοῦν μακριὰ τὰ πυροφάνια

ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἀν. β) Ἀπροσ. φέγγει, ἐξημερώνει
Κρήτ.: Ἐσηκώθηκα βαθειὰ νύχτα, τοιεσὰ ἤρχισε ν' ἀδιφε-
γγίη. 5) Ἐχω ἀσθενῇ τὴν ὄρασιν, βλέπω ὀλίγον Κύνθ. Σέριφ. Σίφν.: Αὐτὸς ἀδιφεγγίζετο ὡς πέρ'σι Κύνθ. Τώρα
ὁ δεῖνα ἀντιφεγγίζει λίγο Σίφν. Ν' ἀδιφεγγίζα κομμάτι τὸ
ἐλάχιστο! (εἶθε νὰ ἐβλεπα ὀλίγον!) Σέριφ.

άντιφέγγισμα τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιφεγγίζω.

Φῶς, ἀκτινοβολία ἐξ ἀνακλάσεως: Κάμμιὰ φορὰ πέφτει
λοξὰ τὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ ἡλίου (ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς
φυλακῆς) Ἐβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀντιφεγγιά.

άντιφεδα ἐπίρρ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀντίφεδος, δι' ὃ πβ. ἄφεδος.

Ἀσπλάγχχνως, σκληρῶς: Αὐτὸς πουλεῖ ἀντίφεδα (εἰς
ὑπερβολικὴν τιμὴν).

άντιφέρνω Πελοπν. (Αἶγ.) — Λεξ. Δημητρ. Μέσ.
ἀντιφέρομαι λόγ. πολλαχ. ἀδιφέρομαι Θήρ. Πελοπν. (Μάν.)
ἀντιφέρουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀδιφέρουμαι Πελοπν. (Λακων.)
ἀντιφέρουμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν.) Σαλαμ. ἀντιφέρουμι
Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) ἀντιφέρκουμαι Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. φέρνω. Τὸ μέσ. ἀντι-
φέρομαι ἤδη ἀρχ.

Ἀντιφέρομαι, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων ἢ ἔργων, ἀντι-
πράττω, φιλονικῶ, λογομαχῶ ἐνθ' ἀν.: Τί ἔχουν κι ἀντι-
φέρουν; Λεξ. Δημητρ. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ὅλο ἀντιφέρουνε Αἶγ.
'Εμεῖς οἱ δυὸ ἀντιφερόμαστε αὐτόθ. Ὁ δεῖνα ἀδιφέρεται μὲ
τὸν δεῖνα Θήρ. Αὐτοὶ ἀδιφέρουνται ἀναμεταξύ τωνε αὐτόθ.
'Αντιφέρουν κ' ἐσὺ νὰ τὸν δαιμονίσης Ἀρκαδ. Τί σ' ἔκανε
καὶ τοῦ ἀντιφέρνεσαι; Σαλαμ. Ἀσ' σ' ἐσὺν κι ἀνώτερος π' ἐν'
μὴ ἀντιφέρκεσ' αὐτον (ὅποιος εἶναι ἀνώτερός σου μὴ τοῦ
ἐναντιώνεσαι) Χαλδ. Εἶναι ἀντιφερόμενοι (διάκεινται ἐχθρι-
κῶς πρὸς ἀλλήλους) Μάν.

άντιφιλεύω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. φιλεύω.

Φιλεύω, φιλοξενῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.

άντιφιλῶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. φιλῶ.

Φιλῶ, ἀσπάζομαι ἐπανειλημμένως, μόνον εἰς τὴν φρ.:
Φιλῶ κι ἀντιφιλῶ.

